

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/344/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118211203
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:6118211203.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, G., o zaplatenie sumy 895,98 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 19. septembra 2018, č.k. 20Csp/54/2018-103 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (výrok II.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) **r u š í** a vec mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 259,04 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 58,06 eura od 26.01.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 44,99% od 26.02.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% zo sumy 40,00 eur od 30.03.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 60,00 eur od 26.04.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 55,99% ročne od 26.05.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. súd žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 297 písm. b) CSP, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 1, § 43 ods. 12 písm. b) zákona č. 351/2011 Z.z., § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., § 232 ods. 2, 3 CSP, § 255 ods. 1, článkom 4 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že strany sporu platne uzavreli zmluvu o poskytovaní verejných služieb, z ktorej žalobcovi vyplývala povinnosť poskytovať žalovanému elektronické komunikačné služby, ktorú povinnosť si v rozhodnom období splnil, pričom žalovaný si svoju povinnosť vyplývajúcu z časti IV. Všeobecných podmienok uhrádzať žalobcovi cenu za poskytnuté elektronické komunikačné služby nesplnil v lehote splatnosti. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam považoval súd nárok žalobcu na zaplatenie ceny za poskytnuté elektronické komunikačné služby vyúčtované vyššie uvedenými faktúrami za dôvodný v žalobcom požadovanej sume 259,04 eura a preto žalobe v uvedenej časti vo výroku I. vyhovel. Keďže žalovaný záväzok vzniknutý zo splatných faktúr včas a riadne neuhradil, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovaného popri plnení istiny vo výške 259,04 eura i úrok z omeškania, nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. V čase vzniku omeškania žalovaného ku dňu 26.01.2016 a 26.02.2016 bola základná úroková sadzba určená ECB 0,05%, súd preto priznal žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. úrok z omeškania vo výške 5,05% (0,05% + 5) ročne odo dňa 02.10.2016 do zaplatenia. V čase vzniku omeškania žalovaného ku dňu 30.03.2016, 26.04.2016 a 26.05.2016 bola základná úroková sadzba určená ECB 0,00%, súd

preto priznal žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. úrok z omeškania vo výške 5,00% (0,00% + 5) ročne odo dňa 02.10.2016 do zaplatenia. Pokiaľ ide zvyšnú časť istiny, ktorou je žalobcom uplatňovaný nárok na zmluvnú pokutu vo výške 634,94 eura vyčíslený ako rozdiel ceny poskytnutého telekomunikačného zariadenia/mobilného telefónu a jeho akciovej ceny, tento nárok súd považoval za nedôvodný, a preto v tejto časti žalobu zamietol. Žalobca sa zmluvnej pokuty (ktorá predstavuje aj paušalizovanú náhradu škody spôsobenej v dôsledku porušenia záväzku viazanosti) domáha z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného zotrvať v zmluvnom vzťahu s ním počas doby viazanosti a riadne a včas uhrádzať svoje splatné záväzky, pričom takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods. 1 OZ. V konaní žalobca nepreukázal už splnenie prvého predpokladu, a to protiprávneho úkonu, nakoľko nepreukázal, že žalovaný v zmluvnom vzťahu nezotrval po dobu 24 mesiacov. Spôsob ukončenia Zmluvy o poskytovaní verejných služieb je uvedený v Článku 6 (Doba trvania zmluvy, zánik zmluvy) všeobecných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy. V konaní žalobca nepreukázal, že by došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu jedným zo spôsobov uvedených v citovanom článku všeobecných podmienok. Keďže platné ukončenie zmluvy zo strany žalovaného žalobcom preukázané nebolo, a teda žalovaný splnil svoj záväzok zotrvania v zmluvnom vzťahu 24 mesiacov, nie je daný predpoklad protiprávneho úkonu. Žalobca dôvodil, že mu vznikla škoda ako rozdiel medzi trhovou cenou zariadenia a jeho akciovou cenou, súd má však za to, že ku vzniku škody nedošlo. Rozdiel medzi skutočnou a akciovou cenou tak nie je následkom tvrdeného, ale nepreukázaného protiprávneho úkonu žalovaného, ale výsledkom ich zmluvného konsenzu, pričom tento zmluvný konsenzus nemôže byť zo strany žalobcu reparaovaný prehodnotením jeho rozhodnutia, ak sa nesplnia jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu so žalovaným vkladal. K protiprávnemu zmenšeniu majetku žalobcu tak nedošlo, pretože tento za predané zariadenie obdržal dojednanú kúpnu cenu. Zmenšenie majetku žalobcu o hodnotu zľavy z kúpnej ceny telekomunikačného zariadenia, ktorú zľavu si pri uzatvorení dodatku so žalovaným dojednal, nie je následkom porušenia povinnosti žalovaného platiť riadne a včas cenu za poskytnuté služby. Navyiac, žalobca v konaní ani nepreukázal výšku uplatňovanej škody v sume 636,94 eura, ktorá mala podľa jeho tvrdenia predstavovať pomer počtu dní uplynutých z doby viazanosti a počtom dní doby viazanosti. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobcovi právo na náhradu škody od žalovaného nepriznal a v tejto časti žalobu vo výroku II. ako nedôvodnú zamietol. Žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v konaní v rozsahu 42,18% (71,09-28,91). Súd žalovanému nepriznal náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že mu v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (výrok II.) a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko žalobca si uplatnil zaplatenie sumy 636,94 eur s príslušenstvom titulom inštitútu zmluvnej pokuty, ktorý inštitút si právny predchodca žalobcu a žalovaný dohodli ako zabezpečovací inštitút pre prípad porušenia záväzku viazanosti, ktorý je definovaný v bode 3. dodatku a ktorý okrem iného podľa písm. c) tohto odseku je nezaplatenie ceny za poskytnuté služby účastníkom do 45 dní po splatnosti, na základe ktorého vznikne podniku právo na odstúpenie od zmluvy. Žalovaný sa dostal do omeškania s platením faktúr za služby poskytované právnym predchodcom žalobcu, čo je zrejme aj z uplatneného nároku, ktorého prevažnú časť predstavujú neuhradené faktúry za poskytnuté služby. Z uvedeného je tak zrejme, že je nesprávny názor, že nie je daný predpoklad protiprávneho úkonu v konaní, keďže nebolo preukázané platné ukončenie zmluvy zo strany žalovaného žalobcom a teda podľa názoru súdu žalovaný splnil svoj záväzok zotrvania v zmluvnom vzťahu 24 mesiacov. Žalobca je toho názoru, že žalovaný porušil svoje povinnosti poskytnúť žalobcovi zmluvne dohodnuté protiplnenie, t.j. neuhrádzal faktúry vystavené za poskytnuté služby riadne a včas. Zároveň žalovaný uvedenú skutočnosť nijakým spôsobom nerozporoval ani nepreukázal. Súd však toto porušenie zmluvných povinností vôbec nezohľadnil. Odvolateľ je taktiež toho názoru, že súd prvej inštancie sa nezaoberal nárokom na zmluvnú pokutu a s ohľadom na konkrétne okolnosti, t.j. skutočne nárokovaná výška zmluvnej pokuty vo vzťahu k výške dlžnej sumy, časové obdobie, v ktorom bol žalovaný v omeškaní, záväznosť porušenia povinnosti a podobne. Žalobca taktiež uviedol, že výška zmluvnej pokuty je paušalizovanou náhradou škody, ktorá pôvodnému veriteľovi vznikla v dôsledku nesplnenia záväzku žalovaného zotrvať počas vymedzenej doby viazanosti v zmluvnom vzťahu. Škoda pozostáva z ceny telefónu a sumy, ktorá pôvodnému veriteľovi vznikla v dôsledku poskytnutia iných služieb za akciové

ceny práve s ohľadom na dobu viazanosti. Základ výšky zmluvnej pokuty uvedený v zmluve, resp. v dodatku, ktorý v závislosti od počtu dní omeškania klesá, zohľadňuje zľavnenú cenu a v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu v dôsledku porušenia povinnosti zabezpečiť návratnosť prostriedkov investovaných právnym predchodcom žalobcu do poskytnutej zľavy. Žalovanému bola vyúčtovaná zmluvná pokuta v zníženej výške 636,94 eur so zohľadnením počtu dní, ktoré uplynuli z doby viazanosti a to vrátane dní, počas ktorých bol žalovaný ešte pripojený, avšak svoje zmluvné povinnosti riadne a včas platiť cenu za poskytnuté služby si neplnil. Zmluvná pokuta bola v dodatku vyjadrená degresívnym spôsobom, čo znamená, že základ zmluvnej pokuty sa znižuje o čiastku zodpovedajúcu počtu dní uplynutých z doby viazanosti. Uvedené je vyjadrené vo vzorci výpočtu zmluvnej pokuty v odseku 3 dodatku, ktorý je absolútne jasný a určitý. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov SR a to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2017 sp. zn. 19Co/142/2016, Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 15.08.2017 č.k. 4Csp/24/2016, rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 27.10.2017 sp. zn. 7C/256/2016.

5. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslala.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Súd prvej inštancie prvým výrokom preskúmaného rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 259,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 58,06 eura od 26.01.2016 do zaplataenia, úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 44,99% od 26.02.2016 do zaplataenia, úrok z omeškania 5,00% zo sumy 40,00 eur od 30.03.2016 do zaplataenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 60,00 eur od 26.04.2016 do zaplataenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 55,99% ročne od 26.05.2016 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.). Súd žalovanému nepriznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania (výrok III.). Vzhľadom na to, že žalovaný proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodal, vo vyhovujúcom výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, či správne právne posúdil uplatnený nárok a či postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

9. V prejednávanej veci súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, že ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur, mimo pojednávania vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to oboznámením sa so Zmluvou č. 9005005978 zo dňa 09.12.2015, s faktúrami, s pokusom o pokonávku a so Všeobecnými podmienkami poskytovania verejných elektronických komunikačných služieb prostredníctvom verejnej telefónnej siete spoločnosti Orange Slovensko, a.s.. Predtým súd prvej inštancie doručil žalobu s prílohami a výzvu na vyjadrenie k žalobe žalovanej do vlastných rúk. Žalovaná na uvedenú výzvu súdu prvej inštancie nereagovala žiadnym spôsobom a počas celého konania prebiehajúceho na súde prvej inštancie zostala nečinnou.

10. Prvoradým bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu významné vyriešiť si tú procesnoprávnu otázku, či súd prvej inštancie mohol podľa ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku vo veci samej rozhodnúť bez nariadenia pojednávania za situácie, keď podľa neho žalobca nepreukázal svoj

nárok na zaplatenie zvyšnej časti kúpnej ceny zariadenia a súd prvej inštancie tak potom musel založiť z časti svoje zamietajúce rozhodnutie vo veci samej na závere o neunesení dôkazného bremena žalobcu.

11. Podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

12. Z ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku teda vyplýva, že súd prvej inštancie môže vec samú prejednať a rozhodnúť o nej bez nariadenia pojednávania okrem toho, že ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci i v prípade, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur (daný prípad) a ak skutkové tvrdenia strán nie sú sporné.

13. Podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

14. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania môže vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe stranami predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi stranami sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Ak totiž ustanovenie § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán, resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami (ich zástupcami alebo splnomocnencami), ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán, a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude (aj) nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena (tak, ako je tomu v danom prípade). Ak sa ukáže, že strana doteraz nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhla dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, ako to bolo v danom prípade, vždy nariadiť pojednávanie (§ 297 veta prvá Civilného sporového poriadku), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku a informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné.

15. Z uvedených dôvodov je potom možné tiež uzavrieť, že na prejednanie veci samej v spotrebiteľských sporoch nie je potrebné v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku nariadiť na súde prvej inštancie pojednávanie, i keď ide o spotrebiteľský spor do 1.000 eur, len vtedy, ak strany sporu prostredníctvom nimi predložených listinných dôkazov a svojich nesporných tvrdení uniesli bremená tvrdenia a dôkazné a ak podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej bol týmito dôkazmi (prípadne aj pomocou zhodných, resp. nesporných tvrdení strán) zistený skutkový stav veci, čo však daný prípad nie je.

16. S poukazom na vyššie uvedené je potom nesporné, že súd prvej inštancie pochybil, ak vo veci vyhlásil rozsudok dňa 19.9.2018 (ktorým žalobu zamietol v časti pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu) bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, nakoľko porušil svoju obligatórnu povinnosť v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku tým, že neurčil (najmä žalobcovi neoznámil), ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, čím porušil zákonom dané procesné práva žalobcu pre ďalší jeho procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä vytvorenie mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku (procesnej obrany) vo vzťahu k ochrane subjektívnych práv a oprávnených záujmov, keď jeho žalobu zamietol z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

19. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

20. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

21. Porušením práva na spravodlivý súdny proces je možné podľa odvolacieho súdu chápať i taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd strane znemožní realizáciu tých práv, ktoré jej priznáva Civilný procesný poriadok za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými predpismi.

22. Vady konania vymedzené v ustanovení § 389 ods. 1 písm. a) až c) Civilného sporového poriadku sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj citovaný čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. Odvolací súd je tak názoru, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je bezpredmetné zaoberať sa ďalšou odvolacou argumentáciou vo vzťahu k vytýkaným skutkovým a právnym vadám preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný, opätovne teda vec v zrušenom rozsahu prejednať, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci v zrušenom rozsahu znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).